

Om te lachen.

De ziende blinde.

Een « blinde » zit in de nabijheid van het kerkportaal.

— Ik geef niet op straat, zegt een voorbijganger. Ik ben lid van het weldadigheidsbureau.

Woedend roept de blinde :

— Wat een bluf ! Laat mij dan het kwijtschrift van uw lidmaatschap eens zien.

Oprecht.

. Onderofficier. — Ondanks lange, vermoeiende marschen moet in den echten soldaat de geestdrift ontbranden, als hij eindelijk den vijand ontdekt. Zeg eens, Klompenburg, als ge tien uur met gepakten ransel gemarcheerd hebt en eindelijk de vijandelijke voorposten ziet, reeds schoten hoort knallen, wat zult ge dan gevoelen ?

Klompenburg. — Ik denk: slaaplust en een honger als een wolf, sergeant.

Een schrale troost.

Matroos (tot zeezieken passagier). — Het zal beteren als we uit de golf van Biskaye zijn, mijnheer.

Passagier. — En... hoe... lang... duurt dat... nog ?

Matroos. — Als 't ons wat voorspoedig gaat, maar twee dagen, mijnheer!

Wijsneus.

Klein Elsje. — Dokter, ge hebt u met mijn zuster Mien verloofd ?... Dat moet toch plezierig zijn !

Dokter. — Wat, wijsneus ?

Elsje. — Zoo'n verbintenis !

Dokter. — Hoe zoo ?

Elsje. — Omdat Mien er al voor de derde maal aan begint.

Woord aardigheden.

Een grappenmaker nam een weddingschap aan, om op twintig vragen zulk een antwoord te geven, dat men elk woord van achteren naar voren kon lezen zonder verandering.

Een van zijn vrienden, die betrokken was in 't complot, stelde hem daarop de volgende vragen :

Hoe is uw naam ?

Reinier.

En uw familienaam ?

Sas.

Hoe heet uw vrouw ?

Kortrok.

Gepaste namen; de familienaam vooral wordt nog al eens omgekeerd. Maar hoe heette uw vader ?

Otto.

En uw moeder ?

Ada.

Hebt gij ook kinderen ?

Neen.

Hoe heet de straat waarin gij woont ?

Taartstraat.

En welk nummer ?

Negen.

Dat is toevallig. Maar wat deed uw vader van zijn beroep ?

Reder.

En wat waart gij op het schip ?

Kok.

En wat maakt of doet gij thans voor uw beroep ?

Netten.

Daar is niet veel mee te verdienen, wat is dan uw gewoon eten ?

Pap.

Jammer, dat ge een trap moet afgaan om in uwe woning te komen, maar wat doet ge om beneden in dat kot te geraken ?

Nedertreden.

Uwe vrouw is ziek geweest, hoe zag ze er uit toen ze de koorts in 't lijf had ?

Anna keek raar.

Dat is ten minste een antwoord dat een frank waard is. Als ik hem u gaf wat zoudt gij dan doen ?

Nemen.

Geef nu eens een langer antwoord; zorgdet gij goed voor uwe vrouw, tijdens haar ziekte ?

Reinier Sas deed Anna Kortrok tot negen lepel pap nemen.

Bravo, voor het antwoord en voor de medicijn ! Zij is er zeker van genezen. En welk was haar eerste woord ?

Redder.

Ze had gelijk; maar wat hadt gij ?

Lol.

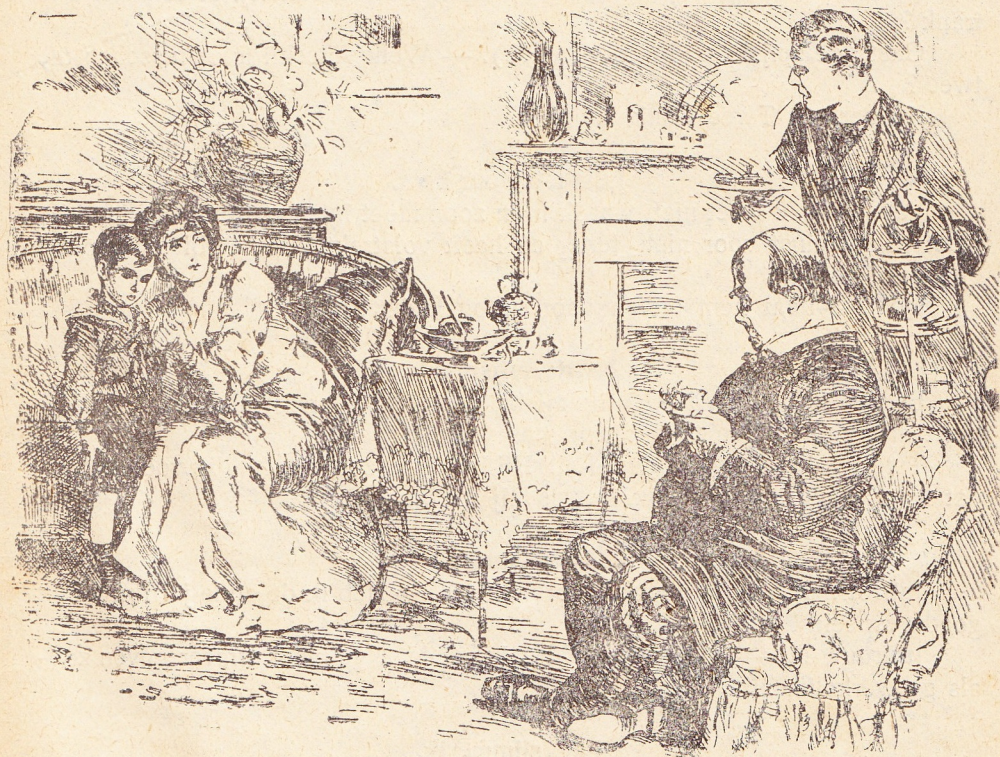
Wie weet of ge geen betere dokter voor haar waart, dan Dr. Mendal, wat zou deze haar gegeven hebben ?

Nepen.

Nu ben ik tevreden met uw antwoorden, zie hier uw gewonnen weddenschap.

Kijk, kijk !

Uit den kindermond.

Oude erfoom : « Zeg, Jantje, zijt ge altijd zoo stil en bedeesd ? »

Jantje : « Neen, oom. Maar moeder heeft me een stuk chocolade beloofd, als ik niets van uwen kalen knikker zeggen zou ».

Bij manier van spreken.

Beenhouwer (tot zijn knecht) : « Jan, een beetje vlug vandaag. Er is veel werk. Hak de beenen eens af van mijnheer Daters, kap het ruggestuk eens weg van mevrouw Flemen, snij de tong eens uit van juffrouw Klits, arrangeer de ribben eens van mijnheer Kalm ».

Jan : « Ja baas, zoo dadelijk. Alles kan niet ineens, ik ben al druk bezig de lever uit te halen van buurman Vlug, dan moet ik den kalfspoot nog doorzagen van dokter Blit, vervolgens de hersens uithalen van den schoolmeester. Den kaliskop van den hotelhouder zal ik maar laten zitten tot van avond ».

Het toppunt van luiheid.

— Wat hoor ik, baas Jansen, is m'n zoon bij u weggelopen ?

Jansen : Neen, weggeschopt, want om weg te loopen was hij te lui !

Dat klopt.

Kellner. — Welk maal wenscht u, mijnheer. Een van vijf of een van drie frank ?

Gast (de spijskaart bestudeerende). — Welk verschil is er tusschen die twee ?

Kellner. — Twee frank, mijnheer.

Juist iets voor hem.

Vader. — Ik weet niet, wat ik mijn zoon moet laten worden. Hij is altijd even wild, deinst voor niets terug en heeft volstrekt geen eerbied voor het openbaar gezag.

Oom. — Laat hem leeren voor autogeleader !

Na de vrijspraak.

Eerste dief. — Wat ? Wilt gij bij advokaat Pieters inbreken ? En hij heeft met zijn gladde tong u nog pas vrijgekregen !

Tweede dief. — Juist daarom ! Hij heeft me zoo onschuldig voorgesteld, dat hij zichzelf zou benadeelen, als hij me aangaf.

Boosaardig.

Juffrouw A. (na de tooneelvoorstelling). — Heb ik de oude juffrouw niet goed gespeeld ?

Juffrouw B. — O ja, alleen wat gekunsteld... ge moet u meer geven zooals ge werkelijk zijt.

Een slimmerik.

— De volgende maand komt ook mijn schoonzoon, de reiziger in wijn, weer logeeren.

— Die komt, geloof ik, iederen zomer bij u ?

Verbluffende geestdrift.

Keizer Napoleon hield een revue over een regiment infanterie en kreeg een trommelslager in het oog, die slechts één arm had, maar niettemin dapper meetrommelde.

— Waar is uw linkerarm ? vroeg de keizer.

— Bij Solferino, Sire.

— Ik schenk u een jaarlijksche gift van 400 franken uit mijn eigen kas.

— En als ik nu ook den anderen arm eens kwam te missen, sire, wat kreeg ik dan ?

— Dit, zei Napoleon, op zijne borst wijzende naar het kruis van het Legioen van Eer.

— Het Kruis ! riep de soldaat en door zijn geestdrift meegesleept, trok hij den sabel en hakte met een flinken houw zijn arm af.

Hoe hij dit klaar speelde, wordt er niet bij gezegd...

Hij had er genoeg van.

— Zeg, vriend, uw vrouw is nu toch al ruim drie jaar dood, denkt ge er niet aan opnieuw te trouwen ?

— Ik aan trouwen denken ? De hemel bewaar me ! Neen, al word ik nog tienmaal weduwnaar, trouwen doe ik niet meer !

In den schouwburg.

Tooneelspeler (met een grooten ring aan zijn vinger, die de rol speelt van een man, die in armoede is geraakt). — Geen cent meer, sedert drie dagen geen brood meer voor vrouw en kinderen. Wat moet ik doen ?...

Stem van den « Uil ». — Den ring verkoopen !

Uitslag van den 9^{en} Raadselprijskamp.

Simon Hubert, Maaseik; Devis Benoit, Opwijk; Em. Van Brantegem, Eekloo; M. Taes, Mechelen; Joseph Schools, Mechelen; François Grymonprez, Ghistel; Norbert Pacyere, Ardoio; Cyriel Alliet, Beveren bij Roeselare; A. Deboutte, Ardoio; G. Camproni, Contich.

BERICHT.

Daar wij de volgende week nader nieuws meedeelen over onze uitbreiding, stellen wij den naderen Raadselprijskamp, in verband met de aan te brengen wijzigingen en verbeteringen, uit.

Wegens al de drukte der voorbereiding daartoe, zullen de winners ons willen verontschuldigen, als de zending der boeken wat vertraging leed.

— Natuurlijk ! Eerst verkoopt hij me een vaatje wijn, en dan blijft hij vier weken hier en drinkt het uit.

Zijn beste gazet.

Soldaat (die van een keukenmeid een stuk gebraden gans krijgt in een gazet gewikkeld). — Zoo iets degelijks heb ik waarachtig nog nooit in een gazet gevonden.

De Onbekende Held.

Oud-strijder tot vriend. — Ja, jongen, ik ben ook in de branding geweest; de kogel had maar een duimbreed lager moeten wezen, en een lijk sprak nu tegen u.

Onschuldige twijfel.

— Is er bezoek geweest, Marie ?
 — Ja, mevrouw, iemand in een automobiël.
 — Een heer of een dame ?
 — Dat zou ik niet kunnen zeggen, mevrouw. De stem was een dame, maar de kleeren van een heer.

Hij had gelijk.

Rechter. — Ik heb uw gezicht nog gezien. Het is mij niet vreemd.

Gevangene. — Wij waren samen schoolknappen.

Rechter. — Onzin !

Gevangene. — Ja zeker, gij lijkt ongeveer vijftig en ik ben ook zoo oud.

Een andere beteekenis.

— Ik hoor dat Janes altijd een val voor zijn vrouw zet.

— Dat is leelijk. Zeker jaloersch ?

— Neen. 't Is voor de muizen.

Onnoodige raad.

— Vraag uw man niet te dikwijls om geld, het is een goede raad, dien ik u geef.

— O, ik vraag hem nooit om geld. Ik weet in welken zak zijn portefeuille zit, en Jan is zo'n lief mensch... hij slaapt heel den nacht door als een zoet kindje.

Het Bewijs.

Vriendin. — Hoe wist uw mevrouw, dat gij een vrijer hadt ? Zij komt toch nooit in de keuken, waar gij uw Karel ontvangt...

Keukenmeid. — Neen, maar ze merkte het aan de boodschappen. Karel at te veel; we hadden die maand veel meer gekocht dan anders.

N^r 13.

Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr.

27 Januari 1923.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

